

'Dagelijkse verzorging van verlamde zoon is bijzonder'

Door Jaques Penris
en Jolanda den Haan

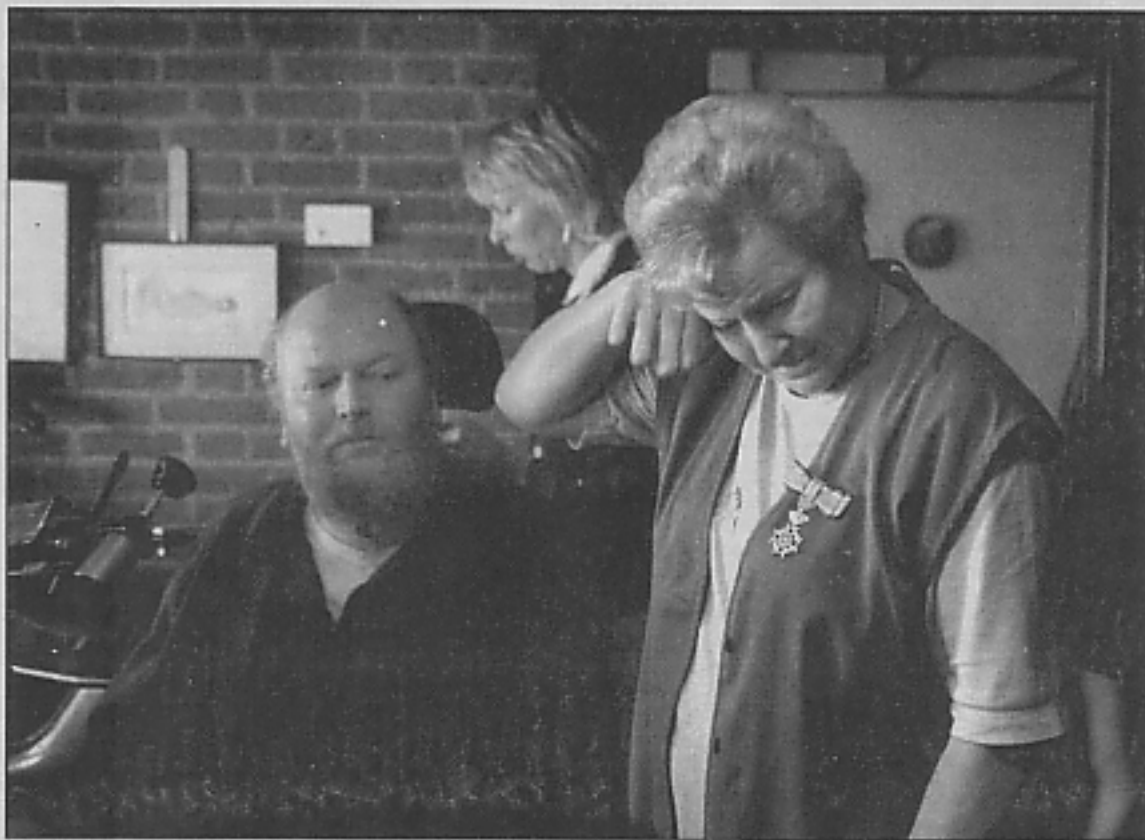
GRUBBENVORST • „Het is volgens mij voor het eerst dat hier in de omgeving iemand een koninklijke onderscheiding krijgt voor het verzorgen van een eigen kind. Het is heel bijzonder om zoveel jaren zo intensief voor een kind als Jan te zorgen. Ik ben er trots op dat ik u daarvoor op een heel speciale manier dankjewel mag zeggen namens de gemeenschap.”

Burgemeester Joke Kersten van Grubbenvorst heeft gisteren de 66-jarige Truus Bruynen-Billekens benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau, omdat zij al zeventien jaar haar geheel verlamde zoon Jan verzorgt. De zorg voor kinderen mag uit moreel oogpunt weliswaar als normaal worden verwacht van ouders, maar de duur en intensiteit van deze 'mantelzorg' vindt het Kapittel - de instantie die oordeelt over de aanvragen - voldoende grond voor decoratieverlening.

Op 2 september 1981 raakte de nu 37-jarige Jan Bruynen gewond, toen hij tijdens het crossen in de Blerickse bossen de macht over het stuur van zijn motor verloor. Bij de val bleef hij met zijn helm achter een boomtak haken en brak hij een nekwervel. Sindsdien kan Jan alleen nog zijn hoofd bewegen. Extra tragisch was het dat het gezin Bruynen twee jaar eerder zoon Bart bij een verkeersongeval verloor.

Jan revalideerde in de Lucasstichting in Hoensbroek, waar zijn moeder hem, meermalen

In Grubbenvorst werd gisteren een koninklijke onderscheiding pur sang uitgereikt: aan een moeder die al zeventien jaar voor haar geheel verlamde zoon zorgt.

Een geëmotioneerde Truus Bruynen met haar zoon Jan. foto Tjitske Sluis

vergezeld door vader Ernest, achttien maanden lang elke dag kwam opzoeken. Ernest: „Toen vroeg hij heel lief of hij hier weer mocht komen wonen. Maar dat sprak vanzelf.” „Nooit, geen moment, heeft er ook maar iemand hier in huis aan gedacht om Jan naar een verpleeghuis te laten gaan. Ik

droom er nu soms wel eens van dat als ik oud word, ik samen met Jan naar een verpleeghuis ga”, vertelde Truus gisteren nadat ze gedecoreerd was. Terwijl Jan Bruynen in Hoensbroek revalideerde, werd de boerderij aan de Sevenumseweg op eigen kosten voor de gehandicapte aangepast. Sinds-

dien heeft Truus haar zoon dag en nacht verzorgd. Ze wast en kleedt Jan, geeft hem te eten en verschoont hem, masseert, geeft medicijnen en leest hem dagelijks voor uit de krant, tijdschriften of boeken. Jan: „Onvoorstelbaar dat dit kan. En mijn moeder kijkt nooit boos, zelfs niet als ik haar midden in

de nacht een paar keer roep om me te draaien.” Vader en broer Ernest helpen Jan dagelijks in en uit zijn rolstoel, waarmee hij regelmatig in de regio te zien is. Ernest senior: „Weet je, wij zijn een beetje onnozel en daarom kunnen we dit allemaal. Als ons IQ hoog was geweest, waren we gek geworden.” Er wordt in de Grubbenvorster huiskamer gelachen, maar even zo driftig met het hoofd geknikt.

Het gezin Bruynen (vader Ernest, zonen Jan en Ernest, dochters Annet en Jacqueline en schoonzonen Hans en Wil) vond al jaren dat moeder Truus voor een lintje in aanmerking kwam. „Toen de burgemeester kwam, dacht ik: eindelijk. Mijn vrouw heeft dit echt verdiend”, stelt Ernest. Schoonzoon Hans van den Brandt: „Ja, want ondanks de twaalf uur die ze dagelijks met Jan bezig is, heeft Truus ook nog tijd voor familie, vrienden en bekenden. Het is altijd open huis, voor iedereen staat de koffie klaar. Haar kleinkinderen heeft ze regelmatig te logeren, vaak vijf tegelijk.”

Truus Bruynen zelf hoort alle loftuitingen ietwat geëmotioneerd aan. Terwijl de burgemeester de onderscheiding opspeldt, zegt ze alleen maar: „En ik heb het altijd zo graag gedaan. Ik heb er nooit moeite voor hoeven doen.” Later zal ze verklaren dat ze die morgen wel een donkerbruin vermoeden had wat de burgemeester kwam doen. „Ik dacht dat Jan een onderscheiding kreeg. Dat de burgemeester voor mij kwam, was totaal onverwacht.”